

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5648/2019
23.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1972/19 од 10.09.2019. године, у седници већа одржаној 23.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1972/19 од 10.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1972/19 од 10.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 400/19 од 17.06.2019. године, у побијаном делу усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужиљи исплати износе као у изреци, са законском затезном каматом одређеном у овом делу изреке првостепене пресуде и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1972/19 од 10.09.2019. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је преиначена и захтев тужиле за исплату досуђеног износа као стеченог без основа, са законском затезном каматом, одбијен као неоснован, а тужиља обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда, донето у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено, због чега је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају, ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме није дозвољена ревизија по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука из става трећег изреке је донета у смислу одредбе члана 165. у вези члана 154. ЗПП, будући да се одговор на ревизију не може сматрати нужном и неопходном радњом за поступак одлучивања о ревизији, због чега туженом не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић